Cinsî Münâsebette Ters İlişki

بِسمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحيمِ

Şî'a İmamlarından Humeynî'yi seven ve ona sempati duyan, ancak hakkında fazla bilgiye sâhip olmayan birinin, Humeynî'nin cinsel birleşimde ters ilişkiye cevaz verdiğini öğrendiğinde şaşkınlığa kapılarak, bu konuda sorduğu soruya, İslamoğlu'nun kendi internet sitesinden verdiği cevâbı aynen aktarıyoruz:

> "Aziz mümin,
>
> Bu yaklaşım tam da "İmam Şafii kişinin öz kızıyla zinasının caiz olduğuna fetva veriyor" demek kadar kendini bilmezce, alçakça ve art niyetlidir.
>
> Evet, Şafii, kişinin zinadan olma kızıyla nikâhlanmasına cevaz verir. Bu cevaz bizce de yanlıştır. Fakat Şafii'nin usulünden kaynaklanır. Şimdi biri kalkıp "Şafii, kişinin kızıyla evlenmesi caizdir diyen bir adamdır" derse terbiyesizlik etmiş olmaz mı? İşte Ayetullah Humeyni için denilen de tam buna benzer. Bu, Ayetullah Humeyni'nin icat ettiği bir şey değil ki.
>
> Ta İbn Abbas'ın öğrencisi Ikrime "kadınlarınız sizin tarlanızdır, tarlanıza nereden/nasıl isterseniz öyle varınız" ayetini herhangi bir sınırlama olmadığı şeklinde yorumlamış, Ehl-i Beyt Okulu genellikle bu yorumu benimsemiş, Ehl-i Sünnet okulu ise bu yaklaşıma itiraz etmiştir.
>
> Şöyle ki: Tarla ürün veren yerdir. Dolayısıyla tarla denilmeye, rahme açılan kadınlık uzvu layıktır ve ayet örtülü olarak onu kas-tetmiştir.
>
> Zira dölyolu ancak "tarla" vasfını almaya layıktır. Diğer yol için insan ürünü olan çocuğun doğumunda rol oynamadığı için "tarla" deni-lemez.
>
> Dolayısıyla ayette kapalı olarak kastedilen "tenasül organıdır" ve ayetin açılımı da "kadınlarınız sizin nesillerinizin tohumunu ekip o tohumun mahsulü olan çocuklarınızı hasat ettiğiniz tarlanızdır; o tarlaya tenasül yolundan olmak şartıyla, hangi pozisyonda, hangi yönden, hangi usulle varırsanız varın, bu sizin bileceğiniz iştir" denilmiştir."
>
> İslamoğlu cevabının sonunda da:
>
> "Bu, ilmi bir mevzudur. Farklı mezheplerdeki Alim ve fakihlerin kendi aralarında tartıştıkları ve ihtilaf ettikleri bir meseleye böylesine basit, sığ ve buram buram mezhep holiganlığı kokan bu

çirkin yaklaşım merduttur, edepsizlikdir, verdiğim Şafii örneğinde olduğu gibidir.” diyerek birkaç cümleyle beraber cevabını bitirmiştir.

Yukarıda naklettiğimiz Mustafa İslamoğlu’nun cevabı www.mustafaislamoglu.com/388_Cinsel-Iliskide-Arkadan-Yaklasma.html adresinden değiştirme yapılmadan aynen alınmıştır. Şimdi bu bâtıl görüşü reddetmek üzere deriz ki:

Bismillâhirrahmânirrahîm

Mustafa İslamoğlu’nun kendi sitesinde yayımladığı cevâbı ve bu cevaptaki ifâdelerini redde başlamadan önce şunu ifâde etmek isteriz; bizim şahısların şahsiyetlerine hakāret etme gibi bir ahlâkımız yoktur. Zâten inancımızın da bu türlü ahlâkı yasakladığı bilinmektedir.

Ancak şahısların sâhip olduğu fikirlerin ve bu düşünce bazındaki söylemlerinin doğru olmadığını ve ilimsizlik, bir de kime güvenilip tâbi olacağını bilememek sebebiyle Ehl-i Sünnet mensupları arasında bu yanlış fikirlerin kabul gördüğünü ve kafaların karıştığını müşâhede ettiğimizde, el-bette bunlara cevap vermenin dînî vazîfemiz olduğu da unutulmaması gereken bir gerçektir.

Evvelâ şunu ifâde edelim ki; İslamoğlu her zamanki âdeti üzere, cinsel ilişkide ters yolu kullanma konusunda net olarak kendi görüşünü beyân etmeyip sanki bu konu fazla önem arz etmeyen, Hanefî-Şâfi‘î arasındaki ihtilaflı herhangi bir konuymuş gibi meseleyi basitleştirerek ortaya koymuştur.

Hâlbuki Hanefîlerden ez-Zeyla‘î (3/181), Mâlikîlerden ed-Düsûkî Hâşiyesi (4/314), Şâfi‘îlerden Muğni’l-muhtâc (4/144), Hanbelîlerden Keşfü’l-kınâ‘ (6/94) ve el-Muğnî (16/40) gibi hak olan dört mezhebin muteber fıkıh kitaplarında cinsel ilişkide makatı kullanmanın haram oluşu açıkça belirtilmiştir.

Yâni dört mezhep bu konuda ittifak et- mişlerdir. Hattâ bunu yapan kişilere yerine göre tâzir cezâsını bile gerekli kılan mezhepler olmuştur. Biraz önce zikrettiğimiz kaynaklara bakıldığında bunu görürüz.

Ayrıca bu konudaki ittifâkı sâdece yukarıdaki kaynaklar değil, mezhep kitaplarının hemen hemen hepsinde görmemiz mümkündür. Cinsel ilişkide ters yaklaşma fiilinin yasaklığını ifâde eden birçok hadîs-i şerîf olduğu gibi, sahâbeden ve tâbi‘înden de birçok nakil vardır. Bakınız:(Abdürrazzâk, el-Musannef, no:17069-17080; İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:20952-20959; Ebû Dâvûd, no:2164, Sahih İbni Hibban, no:4203, İbni Mâce, no:1923)

İslamoğlu cevâbında; İbni Abbâs (Radıyallâhu Anhümâ)nın öğrencisi Ikrime (Radıyallâhu Anh)ın, Bakara Sûresinin 223. âyet-i kerîmesinin:

نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّى

شِئْتُمْ

“Kadınlarınız sizin tarlanızdır, tarlanıza nereden/nasıl isterseniz öyle varınız” cümlesini: “Cinsel ilişkide bir sınırlama yoktur” şeklinde yorumladığını söylemiştir.

Hâlbuki İslamoğlu’nun naklinin hilâfına İbni Ebî Şeybe“el-Musannef”inde Ikrime (Radıyallâhu Anh)ın: “Kişi hanımına arka yoldan yaklaşmaksızın, ister oturarak, ister ayakta, her halde yaklaşabilir” dediğini nakletmiştir (no:16-929).

Ikrime(Radıyallâhu Anh)dan gelen bu rivâyeti, yâni kadına arka yoldan yaklaşmanın haram oluşu hakkındaki rivâyeti “et-Taberî”, “İbni Kesîr”, “el-Beğavî” ve “ed-Dürru’l-Mensûr” gibi tefsirlerde de görmemiz mümkündür.

Kevserî(Rahimehullâh)ın gerek “Makālâtın”da ve gerek “Fıkh-u ehli’l-Irâk”ında ifâde ettiği gibi, İslâm adına fetvâ verecek birinin, sahâbe, tâbi‘în ve tebe‘i tâbi‘înin görüşlerini naklederken şu kaynaklara bakmadan fetvâ vermesi doğru değildir ki, bu kaynaklarda; Abdürrezzâk(211) “el-Musannef”, İbni Ebî Şeybe(235) “el-Musannef”, Sa‘îd b. Mansûr(229) “es-Sünen”, Vekî‘(197) “el-Musannef”, Beyhakî(458) “es-Sünen”, İbni Abdilberr(463) “et-Temhîd” ve “el-İstizkâr” gibi eserlerdir.

Eski Mısır müftülerinden ve Ezher Şeyhlerinden olan Muhammed Bahît el-Mutî‘, “Ru’yetü’l-hilâl”le alâkalı yazmış olduğu risâlesinin son kısmında şöyle buyurmaktadır:

“Usûl-ü hadis ilminde, hadis metninin sıhhati için nasıl ki senedin ittisali ve senedi oluşturan râvîlerin halleri araştırılıyor ve o doğrultuda hadisin metni için “Sahih”, “Zayıf” veyâ “Mevzû”dur deniyorsa, fakihe nispet edilen bir sözün sıhhat veyâ adem-i sıhhatinin tespiti için rivâyet zinciri gözetilmelidir. Yâni bir hadîs-i şerîf hakkında yapılan tahliller olan ihtimaller fakihin kavli için de geçerlidir.”

Bahît’in bu ifâdelerinden; herhangi bir fakihin fetvâsını görür görmez, nereden alıntı yapıldığını bilmeden siyak ve sibâkını araştırmadan fetvâ vermenin doğru olmadığı anlaşılmaktadır. Bu şekilde hareket etmek, kişinin dîne karşı ciddiyetsizliğinin göstergesidir. Kur’ân-ı Kerîm’e abdestsiz dokunulmayacağını savunan bir yazar hakkında, İslamoğlu’nun kullandığı “Dînini donundan biraz ciddiye alan Müslüman” sözünü kendilerine hatırlatmak isterim.

İslamoğlu’nun gerek kendi internet sitesindeki sorulara verdiği cevaplarına ve gerek kitaplarına ve makalelerine baktığımızda farklı olma özlemi içinde olduğunu ve (خَالِفْ تُعْرَفْ) “Muhâlefet et meşhur ol” kāidesince, kenarda köşede kalmış cumhura muhâlif görüşleri şöhret için arayıp bulup yayma hırsı içinde olduğunu görmemek mümkün değildir.

Bu kişi, (Arap deyimlerinde geçen ve zayıf, sağlam ayırmadan bulduğu her bilgiyi alan kişiler hakkında kullanılan) “Hâtibü’l-leyl (gece karanlığında odun toplayayım derken koynuna yılan alan kişi)” gibi, kafaları karıştırma adına nerde ne görürse sahih veyâ sakîmine bakmaksızın nakletmeyi kendine âdeta şi‘ar edinmiştir.

“el-Hidâye” şârihi İbnü’l-Hümâm bâzı kitaplardaki zayıf görüşlerin nakledilmelerini tenkit etmiş ve “Hiç bir Müslüman’ın bu tür görüşleri nakletmesi helâl değildir. Bunu yapmak şeytana kapı aralamaktır. Bundan Allâh’a sığınırız!” demiştir. (Fethu’l Kadîr:8/440)

Bundan dolayı kişinin kalkıp da: “Ben bu görüşleri benimsemiyorum sâdece naklediyorum!” demesi de doğru değildir.

İslamoğlu’nun cevabında dikkat edilmesi gereken bir diğer husus, Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in güzîde sahâbîlerinden olan ve hilâfetleri ümmetin icmâ‘ıyla sâbit olan Ebû Bekr ve Ömer (Radıyallâhu Anhümâ)ya hakāret eden, her sabah duasında bu iki büyük halîfe ve kızları Âişe ve Hafsa vâlidelerimiz hakkında:

“Ey Allâh! Kureyş’in iki putuna ve iki kızına lânet et!” diye bedduâ eden ve on iki İmamı Peygamberlerden üstün gören Humeynî gibi bir adamı, ümmetin ittifâkıyla mutlak müctehit kabul edilen İmâmı Şâfi‘î’ye denk tutmasıdır.

Humeynî’nin bu görüşleri için bakınız:(Humeynî, Keşf’ul-esrâr; Hukûmetü’l-İslâm, İmamlarda bulunan velâyetü’t-tekvîn bâbı, sh:536; Tahrîru’l-vesîle, no:12, 2/241; Seyyid Hüseyn el-Mûsevî, Lillâhi sümme li’t-târîh, sh:37, 87)

Bu vesîleyle bizler İslamoğlu’nun, cevâbında kullandığı: “Humeynî hakkındaki bu yaklaşım, kendini bilmezce, alçakça ve art niyetlidir” sözlerini kendisine aynen iâde ediyoruz.

İslamoğlu’nun kendince yeni bir terim çıkararak Şî‘a hakkında “Ehl-i Beyt Okulu” ifâdesini kullanması da dikkate şâyândır.

Nitekim kendisi ikide bir “Ehl-i Beyt Okulu” ve “Ehl-i Sünnet okulu” ifâdelerini kullanarak bunları birbirine karşıt şeylermiş gibi gösterme çabasına girmiştir ki, İslamoğlu’nun bu üslûbu beraberinde bâzı şeyler gerektirir:

1) Bu hezeyanlar, Ehl-i Beyt’in Ehl-i Sünnet olmadığının, bunun için mukābil cihetlerde anıldığının sarih bir ifâdesidir ki, bu en başta Ehl-i Beyt’e bir iftirâdır.

Zîra Ali, Fâtıma, Hasen ve Hüseyn (Radıyallâhu Anhüm)ile başlayan ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in eşleri ve diğer kızlarıyla (Radıyallâhu Anhünne) devam eden Ehl-i Beyt silsilesinin Ehl-i Sünnet olmadığını kabul etmek, onların Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in sünnetinden ve yolundan ayrıldıklarını düşünmek olur ki bu fikir, Allâh-u Te‘âlâ’nın bizlere Ehl-i Beyt sevgisini farz kılmasıyla da, Ehl-i Beyt’i bütün pis inançlardan ve davranışlardan temizlemek istediğini ifâde eden Ahzâb Sûresinin 33. âyet-i kerîmesinin beyânıyla da taban taban zıt düşer.

Hele hele Allâh-u Te‘âlâ’nın temiz tutmayı murâd ettiğini beyan ettiği Ehl-i Beyt’i ters ilişki gibi murdar ve lânetli bir işe fetvâ vermekle itham etmek, Allâh-u Te‘âlâ’nın onlar hakkındaki irâdesini işlemediğini söylemekle eşdeğer bir cinâyettir!

2) İslamoğlu bu cevâbıyla Şî‘a’yı Ehl-i Sünnet mezhebiyle aynı seviyede

göstermiştir.

Buradaki niyeti ise insanların Şî‘a hakkındaki görüşlerini yumuşatmak ve gizli tutmaya özen gösterdiği kendi meşrebini bu yolla bir şekilde hissettirmektir.

Nitekim bâzı yazarların İslamoğlu için; “O Sünnî gözüken ama Şî‘î ağzıyla konuşan biridir” şeklindeki sözleri onun bu niyetini ortaya koymaktadır.

3) İslamoğlu Ehl-i Sünnet ile diğer sapık fırkalar arasında ayırım yapmayıp, onlar arasındaki ihtilafları, Hanefî-Şâfi‘î arasındaki ihtilaflarmış gibi basit göstererek, kendine sorulan sorulara vereceği cevapta aklına en uygun olan görüşü rahat bir şekilde fetvâ olarak vermekte ve kendisine mezheb imamları gibi hattâ daha üstün bir konum sağlamaya çalışmaktadır.

Kişiden sâdır olan akvâl onun zihniyetine delâlet eder. İslamoğlu’ndan sâdır olan bu söylemler de, onun, Ehl-i Sünnet’i dışlama ötesinde, Şî‘î diye tanınan Râfizîleri fırak-ı dâlleden çıkarıp Ehl-i Sünnet’le eşdeğer olarak saydırma ve onların görüşlerini de, saygıya lâyık Ehl-i Sünnet müctehitlerinden sâdır olan görüşler gibi benimsetme çabasında olduğunu gösteriyor.

O her ne kadar Ehl-i Sünnet’i doğrudan reddetmese de, kenarda köşede kalmış türlü türlü asılsız kavilleri ortaya çıkartarak Ehl-i Sünnet’in aslî inançları ve tartışılamaz olan meseleleri hakkında şüpheler meydana getirmektedir. Bunu gafletinden veyâ hıyânetinden yapıyor olması halka vereceği zararı ortadan kaldırmaz.

Zâten şaz kavilleri ortaya atmasından mâadâ, Ikrime ve Taberî gibi zatların sahih kavillerini tahrîfe yeltenmesi, onun bunları gafletinden yapmadığını ortaya koymaktadır.

Allâh-u Te‘âlâ Hazretleri tüm Müslümanları gaflet uykusundan uyandırsın ve hakkı hak olarak bilip ona tâbî olmaya, bâtılı bâtıl olarak bilip ondan sakınmaya bizleri muvaffak eylesin. Âmîn!